

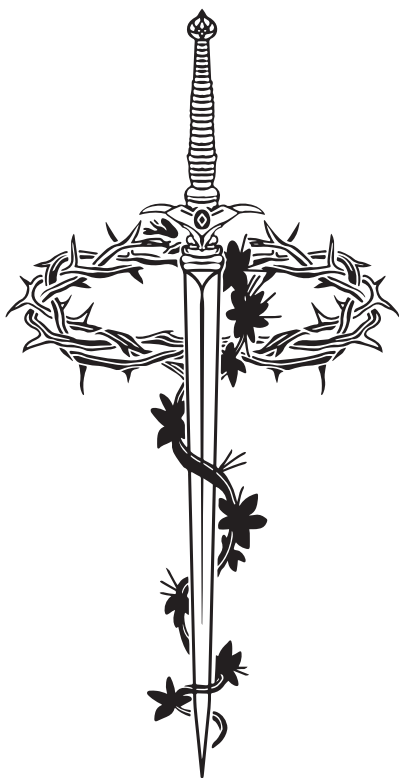
MONA KASTEN

PŘELOŽIL RUDOLF ŘEŽÁBEK

VE
SPÁRECH
TEMNOTY

ROMÁN

JE OKOUZLUJÍCÍ I ZRÁDNÁ...

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

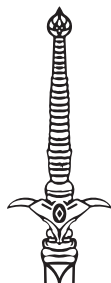
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover © Franziska Stern, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6836-3 (pdf)

Mona Kasten

VE
SPÁRECH
TEMNOTY

přeložil Rudolf Řežábek

KING
COOL

AKADEMIE
EVER
FALL

SKLENÍK

HLAVNÍ
BUDOVA

JEZERO

ZLATÝ
LIST

TĚLOCVIČNA

STŘÍBRNÝ
HAVRAN

KOVÁRNA

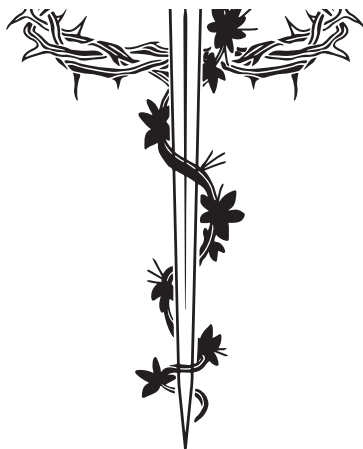
BRONZOVÝ
VLK

*Pro všechny, kteří mají odvahu
vytvořit z úlomků něco nového*

*V dávných dobách obklopovala Irsko hustá mračna
neproniknutelné mlhy. Z této mlhy dopluli lidé národa
Tuatha De Danann k pevnině. Byly to děti Dany, starodávné
bohyně Země, která byla obdařená nadpřirozenou mocí.
Mnozí z nich byli nadáni silou k boji, jiní dovedli léčit, nebo dokonce
čarovat. Tito lidé využívali svou moc ve jménu dobra, aby budovali
mosty mezi prostými smrtelníky a božstvem – a postavili se silám
temnoty, která hrozila, že uvrhne pozemský svět do chaosu.*

*Po poslední bitvě se národ Tuatha De Danann stáhl zpět do irských
vrchů a od té doby se již nazýval jen Sidhe, národ z vilích kopců.
Ačkoli Dananové po pozemském světě už dávno neputují, jejich
schopnosti nadále přežívají v pokrevních liniích dalších
potomků. Nyní je na nich, aby střežili svět před zlem.*

1

Stála jsem na břehu jezera s rozpřaženými pažemi a vítr mi bičoval obličej. Opájela jsem se ledovým chladem. Nad námi svítily hvězdy. Vzhlédla jsem a sledovala zářící světla, která se mi za několik vteřin začala před očima točit.

„Ještě jednu?“ ozval se vedle mě hlas a já se otočila k dívce, která mi připadala povědomá. Možná jsme spolu někdy chodily na společný předmět. Nebo na jeden z nových? Nebyla jsem si úplně jistá. Za posledních pár týdnů mi život tak nějak uplynul jako voda. Nejdřív ranní doučování, pak výuka a nakonec nastala noc. Mnoho okamžiků, kdy jsem nevydržela donekonečna zírat do stropu a pronásledovaly mě temné vzpomínky, takže jsem neviděla jiné východisko než se nějak rozptýlit. Právě tak jako tuhle noc.

Usmála jsem se na dívku, jejíž jméno mi vypadlo z hlavy, a natáhla k ní ruku se sklenkou, kterou jsem právě vyprázdnila. „S radostí,“ přisvědčila jsem a ona mi okamžitě vyhověla a nalila mi další sekt. Přitukla jsem si s ní, pak se dvěma dalšími spolužačkami a společně jsme se napily. Zítra o mě na chodbě nejspíš ani nezavadí pohledem a ani já je nepoznám, ale tak už to na akademii Everfall chodilo. Člověk s ostatními jeden večer slavil, a druhý den předstíral, že je nikdy neviděl. Dřív by mě to asi urazilo. Teď mi to bylo kupodivu jedno.

Znovu jsem upila ze sklenky, pak jsem zaklonila hlavu a před očima se vynořily obrazy.

Černovlasá dívka, která mi podávala sušenky a připíjela mi sklenkami pomerančového džusu. Objala mě a byla tu jenom pro mě. Zakřenila se a s nebezpečným nádechem triumfu mě upozornila: „*Hele, měla bys vidět, jak se tváříš. Prostě úžasný!*“

Sklenka byla prázdná a já se na ni zamračila, jako by snad mohla za vzpomínky, které mě pronásledovaly. Netušila jsem, kolik sektu jsem už vypila, ale jestliže byly vzpomínky stále takhle hlasité, nestačilo to. Nebo bych se musela uchýlit k drastičtějším prostředkům, abych tok myšlenek zastavila.

Zamířila jsem k ostatním studentům, přičemž se ve světle malého táboráku mihlo několik známých tváří. Uviděla jsem Beua, svého bývalého kluka, jeho nejlepšího kamaráda Ronana a Orлу, kterou jsem kdysi považovala za kamarádku. Alespoň do chvíle, než jsem zaslechla, jak se snaží Beua sbalit, když jsme spolu ještě chodili. Jasně, sice už spolu taky nejsou, ale to ještě neznamená, že se z ní rázem stane můj nejoblíbenější člověk na planetě. Stejně tak to platí pro Beua, který mě před několika týdny zklamal svými drsnými slovy, ve kterých mě a mou magii označil za to nejhorší, co se mu kdy mohlo stát. Pořád to byl zvláštní pocit, najednou ignorovat někoho, s kým jsem sdílela tak velkou část svého života. Ale teď už jsem v tom byla opravdu dobrá. Jen ve chvílích slabosti – obvykle v noci – mnou projela bolest a já zoufale hledala něco, co by mě rozptýlilo.

Raději jsem se pohledem přesunula zpátky na parket a vmísila se mezi tanečníky. Poslouchala jsem hudbu a oddala se zvukům kytar a bubnů. Hudba sice byla tišší, než se mi zamlouvalo, ale přesto jsem se vlnila do rytmu. Pohupovala jsem se v bocích a pohazovala vlasy ze strany na stranu, až se mi zatočila hlava. Dovolila jsem, aby mě někdo chytil za boky. Ale když jsem vzala ty ruce do svých a paže se mi ovinuly kolem pasu, skoro nic jsem necítila. Neroztlouklo se mi srdce. Nic to se mnou neudělalo.

Svraštila jsem čelo a dál tančila. Hlava mi pořád ještě neotupěla. Neustále se vracely vzpomínky. Na život, který jsem kdysi vedla. Na to, jaký jsem byla člověk před tím, než jsem na vlastní oči viděla zemřít mladého kluka. Vzpomínky na ztroskotaný vztah s přítelem, výsměch mých spolužáků, nebezpečně temnou magii smrtivily, která byla mojí součástí a pomohla mi objasnit vraždu.

Pokud jsem to ještě dokázala zhodnotit, nebylo to vůbec dobré.

„Dáme koupačku?“ zvolal někdo a já jsem prudce otočila hlavu. Byl to Rafael Garcia z koleje Bronzový vlk, budoucí kovář z Domu umění a řemesel. Plynulým pohybem si svlékl svetr, který vzápětí přistál na ledové zemi. Další hosté večírku se k němu připojili a začali se zbavovat oblečení.

„Zbláznili jste se?“ zeptala se Orla a upřeně na ně zírala.

Ano, nejspíš ano.

Ještě že jsem nebyla výjimka.

Přetáhla jsem přes hlavu svetr a termotriko, které jsem pod ním nosila, a vzápětí následovaly kalhoty a boty.

„Vám úplně přeskočilo!“ zvolala Hannah. „Je konec listopadu. Jestli to fakt uděláte, vytáhnou vás později z jezera zmrzlé na kost.“

„Pokud vás nestáhnou pod hladinu mořské víly nebo co všechno tam dole bloumá,“ nadhodila další dívka.

Poslouchala jsem jenom na půl ucha, protože jsem už mířila k jezeru. Hladina skutečně začínala trochu namrzat. Tenká ledová vrstva se třpytila v měsíčním svitu. Rafael vykřikl a prudce zaklonil hlavu, protože jako první vstoupil do ledové vody, která mu vyrazila dech. Několik dalších studentů se také brodilo u břehu ledového jezera, a když jsem se nohama dotkla vody... byl to první okamžik toho večera, kdy něco proniklo do otupělého stavu, v němž jsem se nacházela už celé týdny. Něco, co nemělo nic společného s ponurými vzpomínkami. Něco, co

mi spolehlivě zrychlilo pulz. Přinejmenším než mi někdo sevřel zápěstí a zadržel mě.

Otočila jsem se. Trochu jsem to uspěchala, protože jsem ztratila rovnováhu a zavrávala. Druhá ruka neznámého mě uchopila za paži a udržela ve vzpřímené poloze. Tentokrát mě kůže zasvědčila. Moje tělo patrně pochopilo, kdo se mě dotýká, ještě než jsem vzhlédla a podívala se mu do obličeje.

„Nechceš mi prozradit, co to tady k čertu vyvádíš?“ protal vzduch jeho hluboký hlas.

Byl tu Dylan. A moje pošetilé srdce bohužel hned na jeho přítomnost zareagovalo. Třepotalo se mi v hrudi, což při pohledu na jediného smrtonoše na akademii rozhodně dělat nemělo.

Černé vlasy mu padaly do čela a tvářil se zachmuřeně, jako by tu vůbec nechtěl být. Ulpěla jsem pohledem na jeho širokých ramenou příliš dlouho, než jsem se mu znovu podívala do tváře. Uvědomila jsem si, že lidé nás obcházejí širokým obloukem, a nemohla jsem jim to mít za zlé. Dylan měl pověst nebezpečného člověka. Jeho dar spočíval v tom, že doprovázel zesnulé duše skrze závoj do posmrtného života, a staral se o to, aby jím skutečně prošly a věčně neživořily jako duchové. Před stovkami let však naši předkové, Tuatha De Danann, jimž vděčíme za svou magii, vydali zvláštní nařízení, podle něhož smrtonoši v případě války smějí využívat své smrtící schopnosti k vyrvání duší nepřátelským rasám, například Fomóirům. V dnešní době to bylo nezákonné – nikdo nesmí používat magii, kterou nám dali naši předkové, proti jiným potomkům, nebo dokonce obyčejným smrtelníkům. Přesto to nijak nesnižovalo úctu, kterou všichni k Dylanovi chovali. Což bylo pochopitelné, protože každý, kdo viděl jeho magii na vlastní oči, věděl, čeho je schopen. Fakt, že bokem obchoduje s drogami a alkoholem a pro peníze dokáže udělat prakticky cokoli, a to bez ohledu na to, kolik pravidel akademie tím poruší, tento efekt jen umocňoval.

„Oslavuju život,“ zareagovala jsem se zpožděním. Můj hlas zněl táhle, sama jsem slyšela, jak moc mi alkohol svazoval jazyk.

Mezi Dylanovým obočím se vytvořila malá vráska. „Já to spíš vidím tak, že se úmyslně vystavuješ nebezpečí.“

Vymanila jsem paže z jeho sevření. „Nejsem jediná, kdo se jde koupat,“ připomněla jsem mu a ukázala na ostatní.

Dylanův pohled k nim sklouzl a poté znovu ulpěl na mně. „Ostatní jsou mi upřímně ukradení. Přišel jsem kvůli tobě.“

Pokrčila jsem rameny. „Já se tě o to neprosila.“

Vráska mezi jeho obočím se prohloubila. „Pojď.“

„Kam?“ Na rtech se mi objevil váhavý, hořkosladký úsměv. O krok jsem se k němu přiblížila, a když jsem mu položila ruku na hrud', voda z jezera mu stříkla na boty. „Myslíš k tobě?“

Dylan sklouzl pohledem po mém obličejí a vzápětí putoval níž až ke krajkové podprsence. Opravdu jen na okamžik, ale já jsem to viděla a ucítila jsem, jak mě zaplavil pocit vítězství. Pak pevně stiskl čelisti. „Přestaň si takhle zahrávat, Miss Everfall.“

Neomylně věděl, že mě vytočí, když mě takhle nazve. Jednak kvůli sotva postřehnutelnému výsměchu v jeho hlase, jednak proto, že jsem už dávno nebyla členkou výboru pro volbu miss akademie a při vzpomínce na to mě ještě pořád trochu píchlo u srdce. Navíc mě poučoval, jako bychom právě byli na naší hodině doučování. Jednou z Dylanových specialit bylo mě dráždit – a zřejmě přesně věděl, na jaké struny má při tom zahrát. Bezděčně jsem se sama sebe ptala, jestli to nedělá úmyslně. Jestli mě tak nechce dovést k tomu, abych cítila i něco jiného než otupělost. Vzápětí jsem však tu myšlenku opět zavrhla.

Příkládat jeho chování příliš velký význam nebyl dobrý nápad. Byly chvíle, kdy jsem to dělala. Jedna z nich se odehrála téměř před dvěma měsíci, tu noc, kdy se při boji zranil a já se o něj starala. Na chvíli jsme překročili hranici. Poprvé jsem ho políbila a vzala si něco, co jsem chtěla – bez rozmyslu, bez ohledu na následky. Ale ten incident se stal už před mnoha

týdny a od té doby se neopakoval. Rozhodně to nezpůsobil nedostatek zájmu z mé strany. Ve skutečnosti se to odráželo od ocelové stěny, kterou Dylan znovu vztyčil. Vypadalo to, že se soustředí jen na to, čím ho jako mého mentora na akademii pověřili. Zahrnovalo to ranní doučování a spoustu výcviku. A pak tu samozřejmě bylo ještě tohle. To, že neustále dohlížel na to, abych netropila žádné hlouposti. Jako by ho jeho teta, profesorka Chenová, určila nejen jako mého mentora, ale také ho ustanovila mým osobním strážcem. Jako bych pro něj nebyla nic víc než zatracená pracovní povinnost.

I tohle pomyšlení bolelo, takže jsem musela udělat něco, abych ho potlačila.

„Můžeš klidně informovat svou tetu,“ prohodila jsem, ale přitom se mi protivilo, jak drsně zní můj hlas. „Nebo to hlásíš přímo rektorce Baskervillové? Tak jí nezapomeň dát vědět.“

S těmito slovy jsem se otočila a chtěla se připojit k ostatním spolužákům, kteří se teď koupali v jezeře a kvůli chladu hlasitě povykovali.

„Zítřka ráno bys měla být v lepší formě,“ pronesl ještě za mnou.

„Jinak co?“ zeptala jsem se provokativně. „Dáš mi při tréninku obzvlášť do těla?“

Když jsem se ohlédla přes rameno, viděla jsem pouze jeho zasmužilý výraz. Pozpátku jsem vklouzla do vody a zasípala, když mě sevřel ledový chlad. Ponořila jsem se do tmy, do končetin mi pronikaly ledové, a zároveň horké jehly. Pod hladinou jsem zůstala, dokud se tlak na hrudníku nestal nesnesitelným. Náhle mě objaly dvě silné paže a vytáhly mě zpět nahoru. Ztěžka jsem se nadechla – a ocitla se tváří v tvář Dylanovi, který na mě zlostně hleděl temnými očima.

„Zatraceně, Zoey,“ zavrčel.

Jeho drsný tón pronikl do otupělosti v mém nitru s přinejmenším stejnou vervou jako ta ledová voda. Strnula jsem, protože můj štít dostal trhliny a začala do mě prosakovat bolest.

Bolest, kterou jsem v sobě pečlivě dusila. Nemohla jsem ji pustit ven. Následky by byly fatální.

Dylan mě bez dalšího komentáře zvedl a přehodil si mě přes rameno. „K čertu, co to tady předvádíš?“ zakřičela jsem.

„Dopравím tě domů.“

„Okamžitě mě pusť!“

Ignoroval mě a brodil se vodou. Když jsme se přiblížili ke břehu, koutkem oka jsem zahlédla, jak ostatní, kteří tam postávali, co nejrychleji uhýbají Dylanovi z cesty. Pravděpodobně nasadil svůj nejponuřejší výraz smrtonoše, který ve všech na škole pokaždé vyvolal zcela pochopitelnou hrůzu a strach. Dylan dokázal být děsivý, když chtěl.

Při chůzi si strhl kabát z nízko visící větve a zamířil mezi stromy přilehlého lesa.

„Moje věci jsou ještě u jezera,“ připomněla jsem. Jeho rameno mě při každém kroku tlačilo do žaludku a pomalu mi začínalo být nevolno.

Když jsme si vytvořili několikametrový odstup od večírku, konečně mě pustil. Moje tělo se centimetr po centimetru sunulo dolů po tom jeho a já zatajila dech, dokud jsem opět neucítila pevnou půdu pod nohama. V Dylanových hnědých očích ještě pořád zuřila bouře, ponuře a neúprosně, výraz měl zastřený hněvem a něčím dalším, co jsem neuměla přesně určit.

Zvedl ruce a přehodil mi přes ramena svůj kabát. Až teď jsem si všimla, že se chvěju – a to tak silně, že mi cvakaly zuby. Dylan se zřejmě ovládal lépe. Jeho prsty se pohybovaly zručně, zapínal jeden knoflík za druhým, dokud nebyl kabát zapnutý až ke krku. Potom se otočil a přinesl mi zbývající věci. Pomohl mi do bot, ale mlčel tak vytrvale, až jsem začínala mít pocit, že cítím, jak se do mě ve vlnách opírá jeho potlačovaný vztek.

Když se opět zvedl, cítila jsem na sobě jeho pohled, ale vyhnula jsem se mu. Uplynulo několik vteřin. Potom mě chladnými prsty chytil za bradu a zvedl ji, abych mu viděla do obličejce.

Vyschlo mi v krku, když jsem si všimla, jak v jeho jinak pečlivě kontrolovaném výrazu běsní nesčetné emoce.

„Tohle už nedělej,“ vyzval mě.

„Co?“ Můj hlas v lese skoro nebylo slyšet.

„Kašleš na mě. A úmyslně se vystavuješ nebezpečí.“ Pustil mou bradu. Teprve potom jsem si uvědomila, že jsem se o něj opírala.

Hledala jsem slova, ale každé, které mě napadlo, by znovu jitřilo ránu v mém nitru. A jen stěží jsem si dokázala představit, co by se potom stalo. Už teď mě bolelo dýchat.

„Proč tě to zajímá?“ zeptala jsem se místo toho.

„Na tak pitomou otázku odmítám odpovídat. A teď pojď. Je mi děsná kosa.“ S těmi slovy zamířil směrem k tajné stezce, která vedla po okraji hranice školního pozemku ke koleji Stříbrný havran. Neměla jsem jinou možnost než ho následovat. Zachumlala jsem se ještě víc do Dylanova vyhřátého kabátu a zabořila ruce do kapes, obklopená jeho příjemnou vůní.

2

Během dne jsem se cítila lépe, protože jsem se měla na co soustředit. Na to, abych nezůstala pozadu s novým rozvrhem. Na to, že budu brát svůj trénink vážně, aby mě už nikdo nemohl tak snadno přepadnout jako před skoro dvěma měsíci. A také na tak jednoduché věci, jako bylo například zkrášlení Kennina a mého pokoje.

S Kennou jsme zašly do menzy v hlavní budově akademie, abychom tam strávily pauzu na oběd. Zavěsila se do mě a nadšeně poskakovala.

„Tvoje máma je fakt super,“ rozplývala se právě. „Nemůžu uvěřit, že mi taky objednala deku.“

Ráno nám do našeho společného pokoje na koleji dorazil balík, ve kterém byly dvě obrovské, nádherné přikrývky z těch nej kvalitnějších látek, které ladily s Kenninou a mojí stranou pokoje. Místo, které bylo ještě před pár měsíci tak ponuré a neútulné, postupem času – a s máminou pomocí – docela ožilo. Vztah mezi mámou a mnou byl sice komplikovaný, ale naštěstí ne, pokud šlo o takové věci jako oblečení nebo vybavení.

V duchu jsem se pousmála a nahlas řekla: „Tahle se ti opravdu líbí, vid?“

Přikývla tak energicky, že jí hnědé kudrlinky poskakovaly stejně vzrušeně jako ona sama. „A jak! Nikdy jsem neměla nic tak

hebkého, nadýchaného a krásného. A ona dokonce ví, že korálová je moje oblíbená barva.“

„Máma má na takovéhle věci cit.“

Kenna se na mě překvapeně podívala. „To jako fakt? Tys jí to neprozradila?“

„Ne, opravdu ne. Pravděpodobně ovládá nějaký další druh magie.“

Kenna se zachichotala a zařadila se za mě do fronty na jídlo. „Napíšu jí vzkaz. Nebo jí pošlu kytky. Nebo obojí.“

Teď jsem se usmála i já, i když mi bylo těžko. Když máma Kennu uzdravila po té noci, co nás Cree a Violet napadli, začala k ní Kenna cítit jistý druh obdivu. Bylo velmi milé vidět, jak Kenna postupně roztává. Už to nebyla ta uzavřená holka, kterou jsem kdysi poznala, ale oddaná a loajální kamarádka. Oblíbila jsem si ji natolik, že jsem někdy při tréninku myslela jen na to, že už nikdy nechci dopustit, aby ji někdo napadl – a právě to mě nutilo se víc snažit.

„Jedny lasagne, prosím,“ řekla teď Kenna a já jsem si objednala totéž, než jsme se s podnosy vydaly k polici s dezerty. Kenna si vzala předposlední moučník a pak zamířila k pokladně. Zrovna jsem se chystala nabrat si poslední čokoládovou pěnu, když do mě někdo prudce vrazil, protlačil se přede mě a sebral mi ji přímo před nosem.

Byla to dívka s hnědými vlasy střiženými do účesu typu pixie, širokými rameny, ale malou postavou. Bylo mi jasné, kdo to je, ještě než mi přes rameno věnovala jízlivý úsměv.

Georgina Donovanová, která teď byla oficiálně zasvěcená smrti.

Věděla jsem to jednak proto, že jsem byla smrtivíla, která dokáže předvídat smrt lidí kolem sebe, to jistě. Ale hlavně jsem věděla, že ta pitomá káča zemře mou vlastní rukou. Jestli někdo Georginu s tím jejím samolibým úsměškem zabije, budu za to osobně zodpovědná. Rozhodla jsem se tak už ve chvíli, kdy mi

před téměř dvěma měsíci zlomila nos, aby tak dokázala, jak špatně umím bojovat. Pořád jsem sice nebyla dobrá, ale za posledních sedm týdnů jsem získala rychlost a obratnost. Navíc jsem měla jednu obrovskou výhodu: kvůli mé magii se mě většina lidí na akademii Everfall bála, což znamenalo, že jsem toho mohla využít ve svůj prospěch.

Georgina právě stála ve frontě u pokladny. Ukořistěný dezert, který měla na podnose, byl projevem její nenávisti ke mně, jež zřejmě stále nepolevila. No, ten pocit byl ovšem oboustranný.

Hlučně jsem upustila tác na pult vedle pokladny. Georgina se ke mně otočila a podívala se na mě. Snažila jsem se nasadit co nejotupčejší výraz a udržela jsem si ho několik vteřin, než jsem se na ni znovu zpříma podívala a vyděšeně vytřeštila oči. Slyšitelně jsem zalapala po dechu.

Georgina zbledla jako stěna. Ustoupila o krok a vzápětí ještě o jeden, až narazila do spolužáka. Já jsem mezitím otevřela ústa a předstírala, že co nevidět začnu křičet. Georgina byla pryč rychleji, než jsem stačila mrknout. Svůj tác nechala ležet u pokladny.

Počkala jsem, až úplně zmizí z dohledu, nasadila nezávazný úsměv, vzala dezert z Georginina tácu a položila ho na svůj vedle jídla. Pak jsem se otočila k pokladní.

„Jednou tohle, prosím,“ požádala jsem a vytáhla kartu.

Žena si zřejmě nevšimla, co se tu před chvílí stalo, a s lhostejným výrazem ve tváři protáhla kartu čtečkou. Někdo se za mě postavil, poznala jsem to podle tepla, které mě zaplavilo. V zátylku mě zasvědilo, když se ke mně ta osoba naklonila. Věděla jsem, kdo to je, ještě než promluvil. Stejně jako minulou noc.

„Viděl jsem naprosto přesně to, co jsi právě udělala,“ zašeptal mi těsně u ucha.

Vzala jsem si od pokladní zpátky kartu, vrátila ji do peněženky a snažila se udržet zrychlený tep na uzdě.

„Jasně,“ opáčila jsem tlumeně, uchopila podnos a energicky se otočila.

Dylan do mě zabodl pohled. „Není moc zdvořilé nechat lidi, aby si mysleli, že brzy umřou.“

Vypadalo to, jako by suploval mé černé svědomí, protože to moje se dávno vytratilo. Ale jestli si myslel, že to bude fungovat, tak se šeredně spletl. Lhostejně jsem pokrčila rameny. „Stejně jako není moc zdvořilé rozbíjet lidem nosy.“

Naklonil hlavu na stranu. „Jestli si dobře vzpomínám, tak jsi mi taky zlomila pár kostí, a já ti to odpustil. Tak co kdybys pro jednou měla trochu ohledy?“

Teď jsem zvedla jedno obočí. „Zaprvé, neublížila jsem ti schválně, to přece víš. A zadruhé...“ Uvědomila jsem si, jak blízko u mě stojí a jak krásně voní. Po kávě, zároveň i po kůži jeho bundy a prostě jako on sám. Pak jsem si vzpomněla, že jeho kabát pořád ještě leží v mém pokoji. A taky že jsem se dnes ráno probudila jen pod ním jako pod příkrývkou, ale to bylo tajemství, které si odnesu do hrobu. A doufám, že i Kenna, která se tomu smála, až se za břicho popadala.

Zírala jsem na něj příliš dlouho, zvláště když se z ohonu, do kterého si svázel vlasy, uvolnil pramen. Zasvědily mě prsty, jak jsem se ho chtěla dotknout, a tak jsem radši pevněji sevřela ták. Tak pevně, až mi zbělely klouby na ruku.

„A zadruhé?“ vyzvídal a podal paní u pokladny svou kartu, aniž ze mě spustil oči.

Soustředila jsem se. „Zadruhé, já zkrátka nezapomínám a neodpouštím. Pamatuju si všechno. Navždycky. Když mi někdo ublíží, zapíšu si to do imaginárního seznamu a do konce života to nesmažu.“

Dylanovi krátce zacukaly koutky úst. Bylo vidět, že ho to pobavilo, ale zřídka kdy se doopravdy zasmál. Na můj vkus až *příliš* zřídka kdy, i když bych mu to rozhodně neřekla.

„Odpouštět je ctnost, Miss Everfall.“

„Je čas na oběd, doučování pro dnešek skončilo.“ Uznávám, že to byla chabá odpověď, ale nic lepšího mě na první dobrou nenapadlo.

Klidně mi pohled opětoval a náznak úsměvu vyprchal. „Nekomplikuji si zbytečně život.“

A byl tu zase. Ochránce. Ten, který mi ukazoval mé chyby a konfrontoval mě s nimi. Něco v hrudi se mi křečovitě sevřelo.

„Děkuju vám za cennou lekci, profesore Parku,“ procedila jsem mezi zaťatými zuby.

Rozhlédla jsem se po Kenně a za chvíli ji zahlédla u jednoho ze stolů a vedle ní známou zrzavou kšticí. Byl to stůl, u kterého jsme my tři obvykle trávili polední přestávky. Před dvěma měsíci jsem ještě vždycky žádala Dylana, aby se k nám připojil, ale nikdy to neudělal. A teď... to mezi námi bylo tak napjaté, že jsem se už zkrátka neodvážila.

„Musím už jít,“ upozornila jsem a odvrátila se od něj. Cítila jsem jeho pohled až k našemu stolu, kde jsem hlučně odložila tác. Koutkem oka jsem zahlédla Dylanovu vysokou postavu, jak vychází z menzy a v ruce drží jen hrnek. Potlačila jsem otázky, které mi vyvstaly v hlavě. Například kam jde. Co tam bude dělat. A s kým. Ale do toho mi nic nebylo. Už nejednou mi dal jasně najevo, že pro něj nejsem nic víc než otravná práce.

„Chvilí jsem si myslel, že se chystáš vrátit do ringu s Georginou,“ prohodil Murphy, který se v tu chvíli zakláněl na zadních nohách židle a vzápětí ji zase nechal zhoupnout dopředu.

Jenom jsem pokrčila nos.

„Ne každý bojuje tak rád jako ty, pane Špehu,“ poznamenala Kenna.

Murphy se usmál a dopřál si vydatné sousto těstovin, z nichž ke mně zavanula vůně česneku. „Jestli chci být opravdu špehem, musím rád bojovat. To je v podstatě všechno, co rytíři dělají.“

Špehové byli u rytířů Dananů jakousi zvláštní jednotkou. Zatímco rytíři chodili po celá staletí do války za potomky Tuatha

De Danann a stále sloužili k ochraně rodin Rady, špehové byli malou podjednotkou špionů, kteří vyhledávali nepřátele. Mnoho žáků se schopností se proměňovat, takových jako Murphy, o podobné postavení v našem světě usilovalo, ale jen málo z nich bylo přijato, protože přijímací zkoušky byly velmi tvrdé. A přestože se tenhle pihovatý, vtipný zrzek se svým lehkovážným chováním na takovou práci vůbec nehodil, přála jsem mu, aby se mu jeho sen dříve nebo později splnil. Usilovně o něj bojoval, i když jsme zatím byli ve třetím, a ne třeba v pátém a posledním ročníku akademie.

„Jestli budeš pokračovat v tom extra tréninku, tak ti svaly brzy roztrhnou tričko,“ poznamenala jsem a ukázala vidličkou na Murphyho hrudník, který se v posledních měsících skutečně rozšířil. Když jsem se s ním seznámila, byl štíhlejší, ale teď se mu tmavošedé termotričko na pažích napínalo.

„Vůbec jsem netušil, že přemýšlíš o mých svalech, Zoey. Jestli chceš, můžeš je klidně ohmatat.“ Napnul biceps a sklonil se ke mně, ale já jsem odmítavě mávla rukou.

„Ne, díky. Ocelových svalů si užiju dosytosti na tréninkových zápasech,“ ujistila jsem ho, ale přitom mi neuniklo, že Kenna upřeně zírá na Murphyho napjatou paži – a to o několik vteřin déle než obvykle. Murphy se otočil a nabídl svaly na posouzení i jí.

„Klidně si dej načas, Sully. Vím, že to chceš.“ Významně povytáhl obočí. Kenna nakrčila nos a vrátila se k lasagním na talíři.

„Ani já nemám takovou potřebu. Promiň, Murphy.“

Jen pokrčil rameny. Pak se s neskrývaným zájmem obrátil k mému dezertu. „Budeš to ještě jíst?“

„To si piš,“ odpověděla jsem.

Stáhl koutky úst a zatvářil se tak sklesle, že jsem k němu přistrčila sklenku, o kterou jsem se ještě před chvílí přetahovala s Georginou. Murphy se usmál od ucha k uchu a okamžitě začal čokoládovou pěnu nabírat lžičkou.

„Myslíte, že je to na turnaj?“ zeptala se Kenna s očima upřenými na někoho za mnou. Otočila jsem se a podívala se na studenty, kteří právě přišli. Vypadali o něco starší než my, možná pátáci, a vždy ve dvojici nesli menzou několik těžce vypadajících dřevěných beden.

„To si nemyslím,“ pronesl Murphy s plnou pusou. „Všechno ke zkouškám je až do vyhlášení pod zámkem. Nedávalo by moc smysl, kdyby se studenti procházeli s materiály všem na očích.“

Na akademii Everfall se každý rok konalo několik turnajů, především pro bojově nadanější žáky, jako byli například potomci Lughy, Dagdy, Morrigan nebo Nuady. Největší však byl každoročně turnaj na konci roku, kde probíhaly nejnebezpečnější zkoušky – a na vysvědčení se za ně udělovalo nejvíce bodů. Zatímco některé turnaje se odehrávaly v tělocvičně v průběhu celého roku, pro turnaj na konci roku se využíval celý areál. Bylo třeba zvládnout různé úkoly, které byly věnovány jednotlivým božstvům. Šlo o bojová umění, ale také o to, kdo je nejchytřejší a přijde s nejlepšími nápady. Vše samozřejmě podle přísných pravidel akademie, kdy studenti bojovali většinou mezi sebou a pedagogický sbor zasahoval jen v případě smrtelného nebezpečí.

„Chceš se toho turnaje zúčastnit?“ zeptala jsem se a dopřála si doušek ze své láhve.

„No jasně. Zapsal jsem se hned, jakmile vyvěsili seznamy,“ přisvědčil. „A vy?“

Kenna a já jsme si vyměnily pohled. Moje přítelkyně zvedla vidličku. „To si radši touhle vidličkou vypíchnu oko, než abych na něco takového přistoupila.“

„To je příšerný, ale dobře, беру. A co ty?“ zeptal se teď se zrakem upřeným na mě.

Pohled jeho modrých očí jsem opětovala se svraštělým čelem. „Ne, díky. Já už si odnáším dost modřin z tréninku.“

„Obě jste strašně nudný. Kde zůstala vaše bojovnost?“ podivil se Murphy a sklonil lžici.

„Nepotřebuju na vysvědčení žádný extra kredity, držím krok úplně v pohodě,“ pronesla Kenna s hořkosladkým úsměvem, který mě však přiměl k úšklebku. Kvůli změně studijního zaměření před několika měsíci jsem stále zaostávala, i když jsem doučování brala vážně a učila se jako šílená. Moje známky z některých nových předmětů mohly být lepší. Ale stejně jsem se nechtěla účastnit turnaje, kde šlo po několik týdnů jen o to, abych za každou cenu překonala své spolužáky. Tenhle druh soutěžení jsem už znala od Beaua, svého bývalého přítele, a celé naší bývalé party. Beau, Ronan, Darragh a Orla se vždycky účastnili turnajů, zatímco já a moje bývalá nejlepší kamarádka Violet jsme stály stranou a fandily jim, hlavně Beauovi.

V hrudi mě píchlo tak silně, že jsem měla chvíli potíže se nadechnout.

Před vnitřním zrakem se mi objevila Violetina tvář a zdálo se mi, jako by mi hrudník obepínaly těžké železné řetězy, které se stahovaly stále pevněji.

V noci bylo v pořádku vypnout a na nic nemyslet, ale teď... teď jsem si to nemohla dovolit. Ne, když mě ještě čekala výuka a byli tu moji přátelé. Ve společnosti jsem byla tak dobrá v předstírání, že je všechno v pořádku, až jsem tomu někdy sama skoro věřila. Věděli sice, že hodně pařím, ale netušili, proč to dělám. A bude lepší, když to tak zůstane. Nemohla jsem si teď dovolit ztratit tvář. Zhluboka jsem se tedy nadechla a snažila se zachovat neutrální výraz.

„No tak, Zoey. Nenechávej mě ve štychu,“ naléhal na mě Murphy.

„Je mi to líto, ale dobře víš, že bych hned první zkoušku beznadějně projela.“

Pochybovačně se na mě podíval a pak zase na Kennu. „Obě se podceňujete. I kdybyste se k závěrečné zkoušce nedostaly – když se vám povede dobře i třeba jen jedna, dostanete body navíc. Sice ne tolik jako ti, kteří se dostanou až na konec, ale i tak.“

„Nechci trávit každou volnou minutu tréninkem na zkoušky, o kterých se dozvím jen krátce předtím, abych pak mohla bojovat o pár bonusových bodů na vysvědčení s těmi nejbáznivějšími žáky na akademii. Kromě toho si většina z nich stejně nadělá do kalhot, jakmile se se mnou ocitne v uzavřeném prostoru,“ zabručela Kenna.

Od té doby, co jsem s ní žila, jsem se o ní naučila pár věcí. Kenna byla Dearg Due, upírka. Upíři byli obvykle zabiti obzvlášť brutálním způsobem a vstávali ze svých hrobů, zrozeni z temné magie a bezmezné touhy po pomstě. Říkalo se, že pronásledují své vrahy, dokud je nenajdou a nevysají jim krev. A jakmile se jim to podaří, není pro ně cesty zpět a dožijí svou existenci jako nemrtví, přičemž jsou odkázáni na pití krve a disponují nadlidskou fyzickou silou. Proto byli upíři – stejně jako já – na akademii považováni za malomocné, ale za to mohly jen hloupé předsudky. Kenna totiž byla pravým opakem nebezpečnosti.

Ano, každých pár týdnů vypila velký sáček krve, který si obvykle nalila do neprůhledného hrnku, ale se svými roztomilými květovanými sponkami v tmavých kudrnatých vlasech, volánkovými halenkami, šaty s láclem a zálibou v historických románech mi moje spolubydlící rozhodně nemohla připadat děsivá. Stala se mou přítelkyní a já bych pro přátele udělala cokoli – stejně jako Kenna. Měla dobré srdce, a pokud se člověk dostal do nebezpečné situace, její tesáky mi dokonce připadaly nesmírně praktické. Ostatně oné osudné noci, kdy nás zajali a uniknout se nám podařilo jen díky spojeným silám, to jasně dokázala.

„Možná bych si měl najít nové přátele,“ zabručel Murphy. Kenna a já jsme si vyměnily pohled.

„Jen směle do toho,“ poznamenala jsem a Kenna se uculila.

„A já jsem si myslela, že jsme nenahraditelný,“ dodala.

Murphy si povzdechl, očividně smířený se svým osudem. „To je bohužel pravda. Měl jsem o tom víc přemýšlet, než jsem

vám oběma svým nesmírně okouzlujícím chováním zamotal hlavu.“

Kenna se zasmála a i mé rty se roztáhly do úsměvu. Cítila jsem, jak se železné řetězy kolem mé hrudi pomalu uvolňují. Snadněji se mi dýchalo a příšerné obrazy v mé hlavě vybledly, zatímco se Murphyho přednáška o jeho přednostech jakožto přítele rozjela do epické šíře a já jsem se soustředila jen na ni a Kennin zvonivý smích.

3

Od té doby, co jsem na akademii přestoupila na nový studijní obor, jsem se naučila několik věcí. Například to, že ve mně existuje zdroj magie, který dokážu ovládat. Naučila jsem se, že jsem schopná rozpoznat hrozící nebezpečí jako takové, abych zabránila ještě horšímu neštěstí a ochránila lidi kolem sebe. Také jsem se naučila, jak důležité je přijímat přirozený řád věcí a že mým úkolem je respektovat rovnováhu života a smrti.

Vyskytly se i předměty, které bych z rozvrhu nejraději vyškrtla. Nikdy by mě to nenapadlo, ale co jsem studovala nový obor, dostala jsem se dokonce tak daleko, že jsem zatoužila po hodinách botaniky léčitele Sheehana. I když jsem se s přísným profesorem neustále hádala, musela jsem uznat, že nikdy nebyl zlomyslný. Na rozdíl od profesora Cusacka.

Tento vyučující péče o duši si na mě od první hodiny zasedl. Neznal slitování, nebral ohled na žáky, kteří v učební látce zaostávali, a neustále zdůrazňoval, že my všichni, kteří jsme obdařeni magií smrti, máme péči o duši v genech. U některých studentů to tak určitě bylo, ale můj případ to rozhodně nebyl. Pro mě tenhle předmět – jako mnoho dalších záležitostí magie smrti – představoval něco jako rovnici, kterou jsem neuměla vyřešit. Hlavně proto, že leccos z toho byla spíš vágní teorie. Ve svém původním studijním oboru jsem se připravovala

především na léčení a kromě různých kouzel jsem se věnovala také praktickým cvičením z botaniky, která mi pomohla rozoznat jedy od léčivých rostlin. Dokázala jsem se vypořádat s různými výzvami a cítila se ve svém živlu. Tady to tak nebylo.

Třída profesora Cusacka se nacházela v horním patře hlavní budovy akademie. Vysoká klenutá okna propouštěla ranní světlo, takže některým z nás zářilo přímo do obličeje. Stěny byly pokryté složitými vyobrazeními různých run a formulí, jejichž význam měl určitě něco společného s rituály pro přechod do posmrtného života. Když jsem se na ně však zadívala příliš upřeně, zdálo se mi, že mi ty propracované symboly tančí před očima, takže jsem se jimi příliš dlouho nezabývala a místo toho se soustředila na staršího muže stojícího vpředu. Profesor Cusack měl šedivě melírované vlasy, z nichž část byla stále tmavě blond, a chladné modré oči skryté za brýlemi s tenkými drátěnými obroučkami. Teď se ty chladné modré oči upíraly na někoho v zadní řadě a já jsem si nenápadně oddechla, že jsem nejbližšímu útoku unikla. Šlo o detaily různých sfér posmrtného života a já jsem je pořád ještě zaměňovala.

„Ano, slečno Higginsová,“ ozval se profesor.

„Přechodnému prostoru se říká astrální sféra,“ odpověděla moje spolužačka. „Tam se dostávají všechny duše po smrti. A zde se rozhoduje, do které oblasti půjdou dál.“

„Které další sféry by to mohly být?“ zeptal se Cusack a rozhlédl se po řadách studentů. Ten zkoumavý pohled jsem znala. Hledal někoho, kdo se nehlásil. Někoho, kdo se nesoustředil.

„Slečno O'Sullivanová,“ ozval se jeho řezavý hlas. Podívala jsem se na Kennu, vedle které jsem si nemohla sednout, protože to místo bylo po mém příchodu už obsazené.

„Ještě existuje...“ začala a poškrábala se na čelisti. „Ta... ehm. Říše stínů.“

„Správně.“ Bylo vlastně úžasné, kolik zklamání dokázal ten muž vložit do jediného dvouslabičného slova. Pak se otočil

k dalšímu žákovi a gestem mu naznačil, aby pokračoval tam, kde Kenna skončila. Pohled mé kamarádky krátce zalétl ke mně a já se ušklíbla, což způsobilo, že jí zacukaly koutky úst. Rychle jsem obrátila pozornost zpátky ke svým poznámkám, které sice vypadaly moc hezky, ale příliš nepomohly, když jste z nich v hlavě udrželi jen polovinu.

„Říše stínů je místo temnoty, kde panuje jen strach a zkáza. Podle legendy tam přebývají všechny nešťastné duše, které prohrály v bitvách proti Tuatha de Danann,“ pokračoval Robert snaživě.

„Velmi správně, pane Kennedy.“ Profesor Cusack před lavicemi přecházel sem a tam. „Je nezbytné, aby duše, které se dostanou do astrální říše, byly zavedeny do správné sféry. Někdy se to stane samovolně, ale v jiných případech ne. Pak je lidé jako vy musejí vést, aby si přístup do Tír na nÓg nezjednaly nesprávné duše.“ O krok ustoupil. „Jaký význam má Tír na nÓg pro vás jako potomky Tuatha De Danann?“

To byla pro změnu otázka, na kterou jsem odpověď znala, a tak jsem zvedla ruku. Profesor Cusack mě samozřejmě demonstrativně přehlédl a vyvolal někoho za mnou. „Tír na nÓg označujeme také jako zemi mládí. Tam se údajně uchýlil národ Tuatha De Danann po své poslední bitvě. Tír na nÓg je důležitá součást našich dějin, protože z této říše pochází magie, kterou jsme všichni požehnáni. A po naší smrti se tam naše duše vrátí a navěky se spojí s božstvy.“

Cusack se zatvářil spokojeně a pokračoval ve výuce. Po zbytek hodiny vyvolával ty, kdo se přihlásili, ale také ty, kdo byli zjevně myšlenkami nepřítomni, a když se blížil konec, vytáhl testy, které jsme psali minulý týden. Jeden po druhém je rozdával. Někdy zamumlal pochvalu, jindy mlčel, někdy se přísně podíval, a když se dostal ke mně, zazněl povzdech.

„Jak vidím, vaše výkony jsou stále stejné. Budu si o tom muset promluvit s rektorkou Baskervillovou,“ pronesl tak hlasitě,

aby to všichni v místnosti slyšeli. Něco se mi sevřelo v hrudi, když přede mě test položil. *E*, stálo na něm velkým červeným písmem. Zadržela jsem dech. Nepředpokládala jsem kdovíjak dobrý výsledek, ale nečekala jsem, že bude takhle špatný.

„Pěče o duši vyžaduje určitou míru odhodlání, kterou u vás stále marně hledám, slečno Kingová. Jestli budete takhle pokračovat, tenhle kurz nezvládnete,“ konstatoval teď mnohem tišeji, ale v učebně se už rozhostilo takové ticho, že ho přesto všichni museli slyšet. S těmi slovy se profesor obrátil k dalšímu žákovi, zatímco mně se hanbou rozpálily tváře. Podívala jsem se úkosem na Dylana na konci řady, který si určitě všiml, co se právě stalo. On však odvrátil zrak, spěšně si strčil věci do batohu, a jakmile zazvonilo, vstal, aniž by na mě pohlédl.

Něco v hrudi se mi sevřelo ještě víc, ale držela jsem hlavu vztyčenou, i když mi to připadalo téměř nemožné.

Oslava se ten večer konala v nové kovárně. Bylo zvláštní být tu znovu, ale drink a hudba postupně vzpomínky potlačovaly.

Nová kovárna vypadala jako kopie té původní, bylo v ní několik učeben, ateliér a skutečná kovárna s několika malými výklenky, kde se večírek konal. Stále jsem nemohla uvěřit, jak rychle se podařilo zničenou budovu zase obnovit. Řemeslníci si dali opravdu záležet a žáci z koleje Bronzový vlk se konečně opět mohli učit ve vlastních prostorách. Klouzala jsem pohledem po výhni, kovadlinách a spoustě kovu, který se zpracuje při výrobě magicky posílených zbraní.

„Zvláštní, že?“ zeptal se někdo vedle mě a já jsem se otočila. Byl to Rafael a v ruce držel dva pohárky. Chápavě se na mě podíval, jako by dokázal odhadnout, na co myslím. Přitom tu noc, kdy Cree a Violet ukázali svou pravou tvář, u toho nebyl.

„Ano,“ odpověděla jsem a vděčně přijala drink, který mi podal. Napila jsem se a v ústech ucítila ovocnou chuť. Koktejl byl sladký, s jemnou příchutí třešní.

„Netuším sice, co přesně se stalo, ale... dokážu si to domyslet,“ poznamenal.

„Víš, co Finn tehdy pro Cree ukoval?“ To mě zajímalo už delší dobu, ale nikdo o tom nikdy nemluvil.

„Když na tom meči pracoval, ještě jsem to netušil. Ale potom jsem trochu pátral a dospěl k tomu, že to má něco společného s poklady Dananů.“

Čtyři poklady Dananů udržovala Rada, v níž působila i moje matka, jako obrovské tajemství, protože šlo o mocné zbraně. Před necelými dvěma měsíci se Cree Whelan, jeho sestra a moje bývalá nejlepší kamarádka Violet pokusili nechat si vyrobit kopii jednoho z těchto pokladů – Nuadova meče. Meč ukoval Finn Thompson, který s Rafaelem tajně vyráběl magic-ky vylepšené zbraně výměnou za spoustu peněz pro studenty.

„Asi mi neřekneš, o co v tomhle všem jde, vid?“ zeptal se Rafael, když jsem se znovu napila.

Poté, co Violet proměnila kovárnu v trosky a Cree díky tomu unikl, se do toho zapojila Rada a strážci. Rektorka Baskervillová požádala Dylana, Kennu, Murphyho a mě, abychom ohledně toho, co se stalo, zachovali diskrétnost, protože nechtěla, aby se mezi žáky šířila panika. Po akademii se šušovalo, že za smrt Finna Thompsona mohou Cree a Violet, ale nikdo neznal skutečný důvod – totiž že ho chtěli umlčet, protože jim vyrobil kopii Nuadova meče. Cree ho pak chtěl vyměnit za originál a ukrást ho rodině Rady, která tento posvátný artefakt střežila.

Byla jsem si jistá, že v zákulisí se toho dělo mnohem víc, protože matka se mnou po telefonu mluvila sice vždy odměřeně, ale do této záležitosti mě vůbec nechtěla zasvětit. Rektorka Baskervillová o tom mně ani mým přátelům nikdy neřekla ani slovo. A to i přesto, že Cree byl s kopií meče pořád na útěku a strážci chytili jen Violet. Jediným viditelným opatřením bylo to, že teď na školním pozemku po setmění hlídkovalo několik jednotek rytířů a my jsme museli pořádat tišší večírky, aby nás nepřistihli.

„Chci na to všechno prostě jen zapomenout,“ odpověděla jsem po odmlce, a když jsem se podívala Rafaelovi do tváře, koutky úst se mu roztáhly do náznaku úsměvu.

„No, já jsem na zapomínání obzvlášť dobrý,“ utrousil a položil mi ruku kolem pasu. Zalapala jsem po dechu, když si mě přitáhl k sobě a začal se pomalu pohybovat do rytmu hudby. Jako mávnutím kouzelného proutku jsem se jeho pohybům přizpůsobila. Přitiskla jsem se k němu a překvapilo mě, když jsem si uvědomila, jak dobře umí tančit. Kromě toho byl Rafael velmi urostlý a jeho paže po mnoha hodinách kovářské práce zesílily. I jinak to byl přitažlivý chlapík, měl výrazné rysy, opálenou pleť a správnou dávku sebevědomí. Líbil se mi. Skoro jsem si přála, aby to přerostlo v něco víc, jen abych se zkrátka mohla v něčem ztratit.

Zavřela jsem oči a oddala se tanci. Při tom jsem potlačila úryvky hovoru ostatních žáků i vzpomínky na to, co se tu před několika měsíci stalo.

Zavřít oči však byla chyba.

Před vnitřním zrakem se mi okamžitě objevily obrazy Crea a Violet. Jak jsem s nimi bojovala, jak se na mě Cree neúnavně vrhal, dokud jsem ho nestrčila do žhavé výhně a kovárnu se nezačal šířit pach spáleného masa.

Prudce jsem oči zase otevřela... a skoro zavrávala, když jsem uviděla Dylana.

Stál se založenýma rukama opřený o protější stěnu, tak ponořený ve stínu, že mnozí ostatní jeho přítomnost pravděpodobně nepostřehli. Ale já ano. Nejspíš bych ho poznala kdekoliv, i se zavřenýma očima.

Rafaelovy ruce stále spočívaly na mém těle. Pořád jsme se pohupovali do rytmu hudby, tiskl mě k sobě a šarmantně se usmíval. Najednou mě otočil tak, že jsem se zády opřela o jeho hrud' a on se ke mně zezadu přitiskl. Tančili jsme dál a Dylan na nás pořád zíral. Chtěla jsem, aby mě viděl. V mém nitru

sílila iracionální touha, aby si mě zase přehodil přes rameno. Aby žárlil. Aby mě chtěl stejně jako já jeho.

Mé přání však zůstalo nevyslyšeno. Dylan se ovládal, jako ostatně ve většině případů. Sledoval, jak se Rafael na mě tlačí, jak mu sjíždím rukou po krku a jeho ústa se pohybují blízko mého hrdla. Nic jsem necítila. Vůbec nic. I když jsem si to moc přála.

Přemýšlela jsem, jestli se ve mně skutečně něco zlomilo.

Když píseň skončila, pustila jsem Rafaela. Někdo se s ním dal do řeči a já jsem přistoupila k Dylanovi. Zastavila jsem se před ním. Shlédl na mě, pohled jeho tmavých očí byl nevyzpytatelný.

„Bavíš se?“ Ta slova se o mě téměř něžně otřela. Něco se za nimi skrývalo, ale nepoznala jsem, co to je.

„Bavila bych se víc, kdybys se mnou tančil,“ odpověděla jsem. Drinky mi definitivně rozvázaly jazyk.

„Já netančím.“

„Můžu tě to naučit.“

Koutek úst se mu na zlomek vteřiny zvedl. „Řekl jsem, že netančím. Ne že to neumím.“

„Takže tančit umíš, ale se mnou se ti nechce.“

Když neodpověděl, zafuněla jsem a chystala se odvrátit, ale vtom mě chytil za ruku a přitáhl k sobě. Jako by mnou projel elektrický výboj, tak intenzivní ten dotek byl. Rafael se ke mně před chvílí úplně přitiskl, tančil se mnou tělo na tělo, a já nevnímala ani zlomek toho, co jsem cítila teď. Bylo to nespravedlivé. Podívala jsem se nejdřív na Dylanovu ruku na své a pak znovu do jeho tváře. Prohlížel si mě s nečitelným výrazem.

„Jak dlouho to ještě chceš dělat?“ zeptal se.

Opětovala jsem jeho pohled s nechápavě svraštěným čelem. „Co přesně?“

„Tohle tady.“ Volnou rukou udělal gesto, které zahrnovalo celý večírek. „Pařit. Zapomínat. Schovávat se před svými pocity.“

Najednou mě zamrazilo. Odtáhla jsem ruku a nebyla s to cokoliv rozumného odpovědět. „Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“

„Víš přesně, o čem mluvím.“

Odfrkla jsem si a zkřížila paže na hrudi. „Jo? A zrovna *ty* mi budeš kázat o tom, že se schovávám před svými pocity, když se ke mně chováš jako cizí?“

Po tváři mu přelétl nějaký výraz tak rychle, že jsem ho sotva stačila zachytit. Myslím, že to byla ublíženost. Jako by ho má slova zasáhla. A nejhorší na tom bylo, že se mi to líbilo. Líbilo se mi prolomit jeho sebekontrolu a dostat na denní světlo to, co bublalo pod povrchem.

Znovu se zatvářil neproniknutelně. Opět si navlékl brnění, které v mé přítomnosti už odhodil – a já jsem to nesnášela.

„Vím přesně, co děláš. Ale nebude to fungovat. Ne, když se budeš snažit potlačit to, co se v tobě odehrává.“

Syčivě jsem vydechla. „Nech si to poučování na zítřejší ráno.“ S těmi slovy jsem se obrátila a chtěla se vrátit k ostatním, když vtom mě popadl a prudce otočil. Najednou jsem měla za zády zeď a narazila jsem do ní tak prudce, že jsem skoro nemohla dýchat. Zírala jsem na něj vytřeštěnýma očima. Jednou rukou se opřel o stěnu vedle mého obličeje a naklonil se ke mně.

„Tak dost!“ zavrčel.

Ztěžka jsem polkla. Ústa jsem měla vyprahlá.

„Nemáš ponětí, jak se cítím. Tak mi nenaznačuj, že jsem tady jenom kvůli tomu podělanému trestu.“

Krev se mi nahrnula do hlavy. Zůstala jsem na něj jen tupě zírat. V hlavě mi hučelo a já se snažila pochopit význam jeho slov.

„Co jinýho si mám myslet, když tu doopravdy jsi jenom ve chvíli, kdy to přženu?“ vypravila jsem ze sebe chraptivě.

Uplynulo několik vteřin, během nichž jeho pohled putoval po mé tváři. Pak nasucho polkl. „Mám pocit, že přesně tohle potřebuješ. Ale už mě unavuje sledovat, jak jsi čím dál tím

apatičtější. Chtěl bych zas vidět tvůj zápal. Chci zpátky svou neohroženou holku.“

Srdce mi tlouklo jako zvon.

Už jednou mě nazval neohroženou. Když jsem ho políbila.

„Jsi neohrožená a mimořádná a tvoje nadání je dar.“

Za očima jsem cítila tlak, a tak jsem je zavřela. Nechtěla jsem brečet. Jakmile bych začala, už by mě nic nezastavilo.

Dylan se ke mně ještě víc naklonil. Jeho dech mě šimral na uchu, když zašeptal: „Já počkám. Až bude ta statečná holka připravená se vrátit.“

To bylo to poslední, co řekl. Ještě chvíli jsem zůstala opřená o zeď. Když mě oči přestaly pálit, znovu jsem je otevřela. Večírek byl stále v plném proudu, ale Dylan zmizel.

4

„Je to tak rovně?“ zeptala jsem se a Kenna naklonila hlavu.

„Víc doleva.“

Vyhověla jsem její výzvě a posunula křišťálový emblém koleje Stříbrný havran na okenním rámu o kousek doleva. Už teď se sluneční paprsky lámaly do duhových barev na broušených hranách ptáka směřujícího v střemhlavém letu do našeho pokoje. Světelné skvrny kvůli mé nejisté ruce divoce tančily po pokoji.

„Ještě trochu výš, jestli to jde,“ ozvala se Kenna. Posunula jsem dekoraci a ona nadšeně přikývla.

Byla jsem ráda, protože jsem už skoro necítila ruce, a tak jsem narychlo připevnila proužek izolepy k horní části emblému. Pak jsem o krok ustoupila a spokojeně si své dílo prohlížela.

„To ti teď máma posílá balíčky každý týden?“ zeptala se Kenna a zakousla se do jedné z pralinek, které byly také v zásilce. Pocházely z cukrárny, kde máma vždycky objednávala dárky pro ostatní rodiny z Rady, a byly to ty nejlahodnější sladkosti, jaké jsem kdy jedla. „Protože mi to totiž ani trochu nevadí.“

„Myslím, že mi tím vynahrazuje svou nepřítomnost v posledních týdnech.“

Kenna se s plnou pusou zarazila. „Myslíš, že pronásledují Crea?“

Přikývla jsem. „Ano. Kdykoliv s mámou mluvím, působí napjatě. Jenže mi samozřejmě nic neřekne. Víš, jaká je. Když jde o záležitosti Rady, mlčí jako hrob.“

„Ale i tak je od ní milé, že na tebe myslí,“ zamumlala Kenna.

Přikývla jsem a znovu se podívala na přání, které mi máma poslala. Bylo dokonce napsané rukou, i když docela stručné.

*Do Kennina a tvého pokoje. Při mé poslední návštěvě se mi zdál
docela bezútešný.*

S láskou

Calliope Kingová

Pouze moje máma dokázala zakončit přání slovy *S láskou* a pod to napsat své celé jméno. Taková prostě byla. Důležité bylo to, že na nás myslí. A zejména to, že nezapomněla ani na Kennu, jejíž oba rodiče už nežili. Každý dárek, který přišel, pamatoval i na mou přítelkyni. Něco takového máma pro Violet ani jiné přátele nikdy neudělala. Bylo to, jako by se Kenna naprosto samozřejmě stala součástí rodiny, což mě hřálo u chladného a někdy otupělého srdce. Také mi to ukázalo, že se máma konečně smířila s myšlenkou, že její dcera je opravdu smrtivíla. Občas jsem si sice přála, aby si se mnou víc povídala, ale vzhledem k její práci vyslankyně Rady a mým dvěma mladším sourozencům měla plné ruce práce. Tohle byl obrovský krok vpřed a já ho přivítala s otevřenou náručí.

V tu chvíli mi zavibroval mobil, a když jsem se na něj podívala, s úsměvem jsem ho ukázala Kenně.

„Zajímalo by mě, jestli má taky telepatické schopnosti?“ zašeptala moje kamarádka, jako by ji máma mohla slyšet, i když jsem to ještě nezvedla.

Přijala jsem hovor a zavrtěla hlavou nad Kenninou poníženou úctou k mámě. „Ahoj mami. Tomu bys nevěřila, zrovna jsme o tobě mluvily.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ve spárech temnoty***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.